

ПРАВИЛО ІІ ЖИТТЯ

Знайомтеся: на знімку — шанована в нашому селищі та й далеко за його межами людина, лікар-терапевт центральної районної лікарні Наталія Миколаївна Бричка (дівоче прізвище Панько). Привабливе обличчя в обрамленні темного волосся, струнка постать, проникливий погляд карих очей, щира усмішка — такою бачиться ця жінка оточуючим. А втім, ці слова, мабуть, зайві, бо її фото красується на районній Дошці пошани, а саму її знають тисячі мешканців Рокитнівщини, яких вона лікувала і яким сьогодні допомагає боротися з різними недугами.

Змалку, вдома і в школі, її вчили: " Якщо ти щось робиш, то роби це добре". А серце дитини, як відомо, — це той благодатний ґрунт, на якому повним копитом проростає зерно, посіяне дбайливою рукою. Отож наука, засвоєна з юних літ, матеріалізувалася в конкретні діла, а згодом стала правилом її життя. Спочатку це було відмінне навчання в загальноосвітній та музичній школах, згодом, у студентську пору, — наполегливе оволодіння медичними знаннями, а ще пізніше, коли розпочалася трудова біографія й донині, — сумлінна праця в ім'я святої обітниці, що її складають медики по закінченні інституту.

Саме цю особливість, робити все якомога краще, підкреслив завідуючий терапевтичним відділенням центральної районної лікарні Володимир Володимирович Пліскун, коли я попросила його розповісти, що є головним у роботі лікаря Наталії Миколаївни Брички. Відповідь була лаконічною і водночас багатозначною: "Сумлінність".

(Закінчення на 2-й стор.)

ПРАВИЛО ЇЇ ЖИТТЯ

(Закінчення. Поч. на 1-ій стор.).

ВИБІР

У звичайній трудовій сім'ї Паньків ніхто не був байдужим до музики. Але одна річ — слухати чи співати пісні і зовсім інша — вміти відтворювати улюблені мелодії, грати на якомусь інструменті. Наташа виявила бажання відвідувати музичну школу, оволодіти грою на фортепіано. Оскільки була здібною і наполегливою учницею, її музичні захоплення не впливали на шкільні оцінки. Якийсь час їй навіть здавалося, що музика буде головною у житті і визначить вибір майбутньої професії.

Прозріння сталося випадково. Якось, коли мова зайшла про те, ким вона хоче бути, хтось із близьких сказав: "З тебе вийшов би хороший лікар". Мабуть, уже тоді для оточуючих не могли залишитися непоміченими такі риси її характеру, як чуйність, доброта, уміння співпереживати, бажання допомогти ближньому. А це чи не головні складові успіху благородної місії медика.

Та домашня розмова дала імпульс для серйозних роздумів, переосмислення попередніх мрій і планів. Із властивою їй самокритичністю дівчина визнала: щоб досягти чогось у музиці, крім бажання, потрібен ще й талант. То чи не краще спрямувати увагу на те, що

базувалися на досягненнях народної медицини, різних наук, і в першу чергу психології, бо ж лікарю спочатку треба лікувати не хворобу, а хворого, беручи до уваги його індивідуальні особливості, середовище, режим і характер захворювання.

Клятву Гіппократа, давньогрецького лікаря і одного із засновників античної медицини, що стала заповіддю для багатьох поколінь людей у білих халатах, вона знала ще з першого року свого студентства. І коли виголошувала її при одержанні диплому, то слова про обов'язки стосовно хворих, про високе поклонання медика сприймала не як звичайну обіцянку, а як кодекс професійної честі.

в неї знаходилися слова підтримки, заспокійлива посмішка, доречна порада.

Так, із довір'я хворих і зусиль лікаря, народжувався авторитет, росла популярність. І лише рідні знали, що це коштує їй безсонних нічних годин, проведених за переглядом медичної літератури, тривалих роздумів перед остаточним діагнозом, болючих вагань у виборі найбільш ефективних ліків для хворого.

Наталія Миколаївна постійно поповнює свої знання, підвищує кваліфікацію. Вона невтомно займається самоосвітою, вчиться на курсах, у старших колег. Своїми наставниками вважає завідувачу райполіклінікою Оксану

те (зрозуміло, не без допомоги батьків) слухняною і працюючою, добре вчиться, проте мамині догляд і підказка ніколи не зайві. Приміром, без мами не обходиться перевірка домашніх завдань, з мамою Віка радиться, коли розучує новий музичний твір, бо ж успадкувала від неї не лише фортепіано, а й музичні захоплення, котрі й привели дівчинку у стіни музичної школи. Мамину увагу поспішає повернути і майбутній продовжувач роду Бричок. У малого синочка безліч запитань до неньки: "Чому, навіщо, звідки, як?" Дарма, що в дитсадку вихователька може багато пояс-

тих зусиль? Чи давно подобалася професія лікаря. Адже це так важливо — допомагати людям, рятувати їх зуміла, що одягти білий халат — це ще не означає тримати руку на пульсі життя. Потрібно бути готовим до труднощів і навчитися долати їх. Але хто в юності лякається випробувань долі? І у випускному класі вибір було зроблено на користь медицини.

КЛЯТВА ГІППОКРАТА

Як "золотий" медалістці, Наталії потрібно було скласти на п'ятірку лише один іспит з профілюючого предмета. В Івано-Франківському медичному інституті, куди вона здала документи, це була біологія. Того року, як і завжди, конкурс виявився фантастичним. Це не могло не хвилювати. Не пам'ятає, що і як відповідала екзаменаторам, а коли вийшла з аудиторії, з очей котилися рясні сльози. Один із абітурієнтів сказав: "Чого ж тепер плакати, раніше треба було вчити". Трохи отямилася, коли хтось з оточуючих, кинувши швидкий погляд на її екзаменаційний лист, здивовано вигукнув: "Ото дивачка, у тебе ж п'ятірка!"

Розпочалися студентські будні. Роки навчання в інституті були для неї періодом посиленого студіювання основ медичних наук. Викладачі наголошували, що без засвоєння спадщини минулого важко досягти чогось у медицині сучасній. І вона старалася якомога більше дізнатися про здобутки і настанови основоположників світової лікувальної науки. А вони

цим кодексом, в основі якого лежить головний принцип: не зашкодити хворому, все зробити для його одужання. Вона дала і її молодша сестра, яка закінчила Рокитнівське медичне училище і нині працює в районній поліклініці.

ЛІКАР КВІН

Закінчуючи інститут, Наталія Миколаївна вийшла заміж. Її чоловіка Олександра, який більше року відслужив в Афганістані, направили на навчання у престижний військовий заклад — Московську вищу інженерну академію імені Жуковського. Маючи вільний диплом, поїхала за чоловіком. Інтернатуру — стажування, спеціалізацію, як лікар-терапевт, проходила в одній з клінік Москви. А через рік у молодого подружжя Бричок сталася приємна подія — народилася донечка, яку назвали Вікторією. При виборі імені далися взнаки настрої батька-військового і мамина схильність до милозвучності.

Мало не ставши жителькою Далекого Сходу (туди після академії направили її чоловіка, але невдовзі, після проголошення незалежності України, він зміг повернутися на батьківщину), з вересня 1991 року Наталія Миколаївна Бричка почала працювати в поліклініці селища Рокитного. На прийом до молодого лікаря охоче йшли пацієнти різного віку. Усім imponувало те, що вмів уважно вислухати, не поспішає випроводити з кабінету, не робить поспішних висновків, старається з допомогою надбань офіційної та нетрадиційної медицини зарадити людській біді. А головне — вона землячка, адже народилася і виросла в Рокитному; значить, ближче, ніж будь-хто, стоїть до хворого, розуміє його проблеми. Для кожного

ням райлікарні Володимира Володимировича Пліскуна, ветерана медицини, терапевта Марію Дмитрівну Криво-поради й підтримку.

Усе це допомагає їй успішно поєднувати роботу в поліклініці та терапевтичному відділенні райлікарні. До речі, їй цього року вручили документ про присвоєння звання лікаря другої категорії. А це — переконливий доказ професійного росту. Але найкращою оцінкою праці Наталії Миколаївни є відгуки тих, кого вона лікує. Одним подобається щирість і лагідність лікаря, іншим — її врівноваженість і товариська вдача, діловитість і компетентність. А всі разом захоплюються чудовими якостями, що притаманні їй як людині і медику.

Мені розповіли, що один з пацієнтів Наталії Миколаївни сказав: "Ви для нас — немов лікар Квін". Хто дивився американський телесеріал, в якому жінка з цим ім'ям є головною героїнею, той розуміє зміст цих слів. А для непосвячених хочу пояснити, що ця коротка характеристика означає дуже багато, бо свідчить про справжнє милосердя, готовність прийти на допомогу іншим, самовіддане служіння лікарському обов'язку.

ХРАНИТЕЛЬКА СІМЕЙНОГО ВОГНИЩА

Про Наталію Миколаївну говорять, що вона не тільки гарна жінка, а й чудова дружина, мама, господиня, зрештою, хороша людина. Вона підтримує чоловіка в усіх його починаннях, дбає, щоб вдома він почувався спокійно і затишно. А ще ж турботи потребують діти — десятирічна Віка і п'ятирічний Сергійко.

Хоч донька і не завдає особливого клопоту, бо рос-

негайно і від найбільш близьких людей. А ще — замовити мамі смачну страву, погратися з нею, послухати Сусіди, знайомі, побувавши у них, дивуються, як вона все встигає? Наталія Миколаївна, не вагаючись, відказує: "Без чоловіка я наче без рук. Він — мій надійний помічник".

Їх сім'ю вважають дружною, міцною, щасливою. У цьому незаперечна роль господині дому і водночас велика заслуга глави сімейства — Олександра Івановича Брички, колишнього військового, а нині авторитетного працівника райвідділу внутрішніх справ капітана міліції. Адже він прекрасно розуміє свою дружину, старається бути їй опорою. І можна тільки порадити, що це подружжя зуміло пронести своє перше глибоке шкільне почуття крізь роки життєвих випробувань.

Воно підтримувало їх і в студентські роки, коли листи ластівками летіли з Василькова на Київщині, де у вищому військовому училищі навчався Олександр, до Івано-Франківська і в зворотному напрямі, і коли були короткі зустрічі в період канікул. Це почуття, що переросло в міцне кохання, продиктувало їм подальшу долю, визначає кожен день їх життя.

До них приходять з радістю і печалю, повсякденними клопотами і проханнями. Відомо ж усім, що тут завжди зрозуміють, підтримають, розрадіють, допоможуть.

Тож нехай у нашому селищі буде якомога більше таких гостинних осель і чудових родин. Тоді й іншим житиметься краще.

Є. ПЕРЕБИЙНІС.